

Timo Parvela

Ella viljos

Timo Parvela

Ella viļņos



No somu valodas tulkojusi

Ingrīda Peldekse

Māksliniece *Sabīne Vilharma*



ZVAIGZNE ABC

Dodamies ceļā!

Mani sauc Ella. Joprojām mācos otrajā klasē. Tas ir tāpēc, ka mani, tāpat kā visus pārējos klasesbiedrus, skolotāju ieskaitot, nepārcēla uz nākamo klasi. Proti, skolas direktore atstāja mūs uz otru gadu, jo nezinājām reizrēķinu un skolotājs neprata mums to iemācīt. Tomēr mums ir jauka klase un jauks skolotājs. Drīzāk bija, jo nu jutāties mazliet satraukti. Tāpēc ka skolotājs kavēja.

Bija uzausis kārtējais jūnija rīts un pagājušas vairāk nekā trīs nedēļas kopš mācību gada beigām. Mēs stāvējām uz piestātnes kopā ar vecākiem un gaidījām skolotāju. Viņš kavēja, lai gan bija vienošanās tikties precīzi pulksten astoņos.

Saule sildīja piestātņi, un pie tās bija pietauvots “Rokeris Pauls”. “Rokeris Pauls” ir

motorkuģis, kura īpašniece ir rokzvaigzne Elvīra. Pavasarī bijām izglābuši Elvīru, kad mājas pārvaldnieks tika piedraudējis viņu padzīt. Mēs bijām izglābuši arī skolotāja ģimeni. Pateicībā Elvīra apsolīja mums aizdot motorkuģi, un skolotājs apsolīja organizēt mums jūras izbraucieni. Vienīgi žēl, ka skolotājs nekur tā arī nebija manāms.

Mēs visi bijām gatavi – vilnas džemperu mugurā, lietusmētelīši līdz zodam sapogāti un glābšanas vestes uzvilktas. Saule kveldēja, un mums visiem kļuva karsti.

Mēs neatlaidīgi vērojām apļus ūdenī, šķita, ka tajā kāds sviestu neredzamus akmeņus.

– Jūras briesmoņi, – apgalvoja Sampo.

– Jūras briesmoņi nemēdz būt tik mazi, – zināja teikt Tūks.

Tūks zina visu, jo viņš ir ģēnijs.

– Tie ir briesmoņu mazuli, – Sampo teica.

– Tie spēj pusminūtē nograuzt ziloni, tā ka pāri paliek tikai skelets.

– Tu runā par piraijām, – aizrādīja Hanna. Viņa vienmēr ir ļoti prātīga.

– Nebūt ne. Es runāju par ziloņiem, – Sampo palika pie sava.

– Ja vēlreiz pieminēsi savu ziloni, es sasiešu tam snuķi mezglā! – piedraudēja Kauslis.

– Turklāt piraijas un ziloņi dzīvo dažādās pasaules daļās, – Tūks piebilda.

– Viss viens. Es taču runāju par jūras briesmoni, – Sampo norūca.

– Tie ir zivju mazuļi, – teica Tīna.

Mēs neizpratnē paskatījāmies uz Tīnu. Viņa ir tik ļoti parasta.

– Nesaprotu, kā zivju mazuļi spēj sasiet ziloniem snuķi mezglā un notiesāt veselu pasaules malu, – brīnījās Pauls.

Mēs nejaudājām Paulam to paskaidrot. Jo visiem bija kļuvis drausmīgi karsti.

– Vai drīkst novilkt lietusmēteli? – es vaicāju.

– Nē, nedrīkst. Jūrā var sākties lietus, – atbildēja mans tētis.

– Vai drīkst novilkt vilnas džemperi? – vaicāja Tīna.

– Nē, nedrīkst. Jūrā var sacelties vējš, – atbildēja Tīnas tētis.

– Vai drīkst noņemt glābšanas vesti? – vaicāja Hanna.

– Nē, nedrīkst. Jūrā var noslīkt, – atbildēja Hannas mamma.

– Drīkst novilkt cepuri un dūraiņus? – vaicāja Sampo.

– Nē, nedrīkst. Vai rezerves dūraiņi tev ir līdzī? – bažīgi ievaicājās Sampo mamma.

– Es visus iepogāšu pogcaurumā, ja man būs jānogērbjas, – piedraudēja Kauslis.

– Mūsu puika ir tik radošs! – Kaušļa tēvs sajūsminājās.

– Drīkst nogērbties? – vaicāja Pauls.

– Laba doma! – liksmi iesaucās Paula tētis. Viņš un Pauls vienlaikus nometa virsdrēbes, nemaz nepamanot, ka pie piestātnes pieripo skolotāja auto.

Skolotājs izkāpa. Tad no auto izkāpa skolotāja sieva un vēl kāda maza auguma sieviete. Tā kā līdzī bija paņemtas visas braucēju mantas, glābšanas vestes un glābšanas riņķi, varētu teikt, ka skolotāja auto ietilpst daudz ļaužu un mantu, vēl jo vairāk tāpēc, ka šis auto nebija diez ko lielāks par sērkokciņu kastīti. Par laimi, skolotāji bija attapuši atstāt savu bērnu un suņus pieskatīšanai.

– Ietilpīgs ģimenes auto! – sajūsminājās mans tētis.

– Droši vien itin parocīgs, tam atrastos vieta pat guļamistabā, – ieminējās Tūka tētis.

– Zem gultas, – piebilda Tīnas tētis.

– Man bērniņā arī tāds bija. Tiesa, ar pedāļiem, un varēja ātrāk tikt uz priekšu, – atcerējās Kaušļa tētis.

– Mazs auto patērē mazāk degvielas, – skolotājs aizrādīja.

– Bet liels auto patērē mazāk nervu, – teica Tūka tētis, un visi tēti sāka smieties.

Mēs jutāmiem mazliet pārsteigti, ka skolotājs nesmējās itin nemaz, lai gan arī viņš taču ir tētis.

Turklāt skolotājs šķita nedaudz uztraukts, kad lika mums visiem nostāties ierindā pie motorkuģa “Rokeris Pauls”.

Izbraucienam bija gatava Hanna, Tīna, es, Tūks, Sampo un Sampo mamma, Pauls un Paula tētis, kā arī, protams, Kauslis. Pārējie vecāki bija tikai sapulcējušies ostmalā. Saule dedzināja, un mums joprojām bija karsti, izņemot, protams, Paulu un Paula tēti, jo abi bija izgērībušies līdz pat apakšbiksēm. Mums mazliet nāca smiekli, jo abiem uz apakšbiksēm bija raķešu attēli.

Skolotājs un mazā auguma sieviete nostājās mūsu priekšā. Viņai bija zaļas bikses un stulmzābaki ar biezu zoli. Viņai mugurā bija arī zaļa pārgājienu veste ar vismaz tūkstoš kabatām. Lai gan sieviete bija maza auguma, mūsaprāt, viņa šķita krietni lielāka par skolotāju. Tas

droši vien bija viņas acu dēļ. Salīdzinājumā ar viņas caururbjošo skatienu saules dedzinošie stari likās patīkami vēsi.

– Šī tā tad būs mūsu ekskursijas vadītāja. Viņa zina visu par jūru, dabu un izdzīvošanu. Ja drīkst iestarpināt vārdu spēli, viņa ir īsta dabas māte, – skolotājs smaidīdams iepazīstināja.

– Nē, nedrīkst, – mazā auguma sieviete sacīja. Viņas smaids šķita tikpat silts kā aiza ziemeļpola ledū, droši vien tāpēc arī skolotājam smaids sejā sastinga.

Kamēr mēs skolotāja sievas vadībā kāpām peldlīdzeklī, skolotājs devās pie automašīnas kaut ko sameklēt. Mēs no kuģa vērojām, kā skolotājs kāpj ārā no mašīnas ar pilnīgi jaunu kapteiņa cepuri rokā. Viņš maigi noglāstīja naģeni un patīrīja zelta enkuriņu. Plati smaidīdams, skolotājs grasījās likt cepuri galvā, bet ekskursijas vadītāja to paķēra un uzlika galvā sev.

– Paldies, – ekskursijas vadītāja teica.

– Es uzskatīju, ka es esmu kapteinis, – skolotājs iebilda.

– Tie bija nepareizi uzskati. Vai esam vienojušies vai tomēr ne? – ekskursijas vadītāja vaicāja.

– Esam, – skolotājs atbildēja.

– Paldies par naģeni! – ekskursijas vadītāja nosmēja un iekāpa motorkuģī.

Mēs jutāmies pārsteigti, kad skolotājs palika stāvam uz pietātnes. Viņš skatījās uz mums. Tas, protams, bija varens skats. Skolotājs droši vien jutās trakoti lepns par mums, jo stāvējām ierindā kā jūras kājnieki, izņemot Sampo, kurš, aizlīdis aiz komandtiltiņa, raudāja, jo viņam mamma bija aizliegusi stāvēt pārāk tuvu bortam, un, protams, izņemot arī Paulu un Paula tēti, kuri, izģerbušies līdz apakšbiksēm ar raķešu attēliem, skraidīja pa klāju. Savukārt Kauslis sapūties tupēja kuģa priekšgalā, jo viņam bija aizliegts pūsties, bet mēs pārējie braši stāvējām ierindā un gaidījām uz

skolotāju, kura sejas izteiksmē iezagās aizvien lielākas šaubas.

– Dārgumiņ, vai tu negrasies mums pievienoties? – vaicāja skolotāja sieva.

– Gan jau tiksiet galā arī bez manis.

Skolotājs pagriezās, lai dotos projām, bet netika necik tālu, kad tēti un mammas satvēra viņu aiz rokām un kājām un aiznesa uz motorkuģi. Skolotājs pilnīgi noteikti neiekristu ūdenī, ja pats nebūtu tik ļoti spirinājies pretī. Par laimi, skolotāja sievai līdzās bija glābšanas riņķis, un viņa visnotaļ trāpīgi uzsvieda skolotājam to uz galvas.

– Laba doma! – nopriecājās Paula tētis, ieraudzījis skolotāju ūdenī, un arī ielēca ūdenī.

– Laba doma! – mēs visi iesaucāmies un, pievienodamies skolotājam un Paula tētim, arī ielēcām ūdenī.

– Slikta doma, – skābi noteica ekskursijas vadītāja.

Mums tas šķita dīvaini, jo, mūsaprāt, ūdens bija patīkami vēss.